

wöttis silma, neljandamalt kõrwa, wiimselt naise
ello. Tõeste teia on illekohtune!

Teia on tark ja kuulsast wäggest sug-
gust! ütles perdikana.

Pärast üllemal rägitud salla nõuopiddamist kam-
bris astus kuningas lõukoer jälle kohto tuppä, kus
ühhel pool Reinowadderi sõbrad, teisel pool waen-
lased seisid. Kuningas rakis waljo sõnaga: „Rei-
nowadder! kuis wõid sa Argpüksi tarmist wobban-
dada? kuis sedda ärrasalgada, et teia wertise pä-
miño kätte läkkitasid?

„Armoline kuningas!“ ütles Reinowadder:
„Kuulge essiteks miño wobbandust; arwate mind
süüdlaseks, siis tehke malle filmapitgul otsa, et äd-
dast ja murrest peasen. Illeanneto Kohhetel on
miño kallima warra paigale pannud; sellepärast
kautas wagga Argpüks ello. Sure usaldamise läbbi
ollen sõbra ja warra korraga kautunud.

Suudmõda ütles: „Ärge eitke sellepärast meelt!
Ehk wõime kaddunud warra illesleida, kui meile
kulutate, mis ollete kautanud?“

Reinowadder üdis: „Kui wobbandusega kohto
alt peasen, tahhan ma tüddimata kõik maad ja rigid
läbbi käia, sunni kalli warra illesse leian, ehk
peaksin isse seal jures otsa leidma.“

10.

„Oh miño ouus kuningas ja armoline issand!“
allustas Reinowadder juttu. „Andke lubba rahwa

kuuldes illestunnistada, mis andeid ma teile saatsin.
Miño tahtmine olli hä, ehk kül teile suremat kassu
fest ei sanud. Essimene kallis ande olli üks vene-
mast kullast tehtud sõrmus. Sõrmuse sissepole
külle peale ollid kolm Ebrea keele sõna kirjutatud,
mis legi meie maal ei oskanud tähhendada; agga
üks kulus tark meister Inglismaal, kes kõik rahwa-
keled ja kirjad Ma peal tunneb, tähendas mulle
salla kirja. Meister ütles, kui sõrmuse kirja olli
luggenud: Sõrmuse sisse kaewatud nimed tõi Noa
peeg Eet Paradisist. Kes sedda sõrmust sõrmes
kannab, se ei lange ial äddahtu, temasse ei yudu
müristamine, wälk egga nõidus; teia rahholised
elopäwad lestawad pikkale. Wäljaspool sõrmuse
külles olli üks kiwwi, mis otsego päike ülgas, õsel
küünla asemel walgust andis, et seal jures kirja
wõis luggeda. Niimetud kiwwil olli pealegi suur
inewäggi sees, ta teggi aiged terweks, agga surma
wasto ei olnud temast abbi. Sõrmuse perremees
wõis Ilma moad läbbi käia, ei sanud wessi egga
tulluse temasse putuma, ei pettus tedda eksitama
egga waenlase wõimus paelotama. Sõrmuse kiwwi
wäggi wõttab surmarohhu wõimuse ja kautab waen-
lased, et kõik sõrmuse kandjat peawad armastama.
Selle kalli sõrmuse, kelle wägge miño nõdder keel
ei jõna tunnistada, leidün waia kaddunud issa pär-
randuslest ja tahtsin kuningale sata. Kelle sõrm-
wõis muide nisugguse sõrmuse wäärt olla?

„Teiseks saatsin oina Kohhetelaga sõlle ja